

Our Love is 18 ^{Up}

รักเรา 18 ^{Up}

ใครบางคนก็ทำได้แค่เป็นของคุณตลอดไป

วาณี

สิบเจ็ดอย่างสิบแปด

สิบห้าปีก่อน

อีกหนึ่งเดือนเด็กสาวจะอายุครบสิบแปด

อีกสองเดือนเด็กหนุ่มจะอายุครบสิบแปด

วัยสิบเจ็ดอย่างสิบแปดปี

วัยผลิบานก้าวอย่างจากวัยรุ่นสู่วัยหนุ่มสาว

วัยแรกเริ่มรู้จักสังคม และบางคนเรียนรู้จะสัมผัสรสชาติของความรักที่บางครั้งอาจจะสับสนปนเปกับใคร่

นาฬิกาบนฝาผนังซึ่งเวลาสามทุ่ม แต่หนึ่งเด็กหนุ่มกับหนึ่งเด็กสาวยังอยู่ในชุดนักเรียนหลังร่วมงานจบการศึกษาระดับมัธยมปลาย การมาอยู่ในห้องเดียวกันย่อมไม่ใช่การตีวงหนังสือหลังเลิกเรียน แต่เป็นการใช้เวลาอยู่ร่วมกันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ก่อนฝ่ายชายจะย้ายไปเรียนต่อต่างประเทศ

เด็กหนุ่มมองตาเด็กสาว เด็กสาวมองตาเด็กหนุ่ม มองกันไปมองกันมากระแสร้อนแรงในอากาศอัดเต็มห้องนอนกว้างให้เล็กแคบลงทันตา เหลือพื้นที่ให้หลบเลี่ยงกันไม่เยอะ คนหนึ่งนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียง อีกคนนั่งบนเตียง แค่อ้อมมือก็แตะกันได้แล้ว

แล้วหญิงสาวแรกวันที่อาจหาญมานั่งในห้องนอนของหนุ่มวัยรุ่น

ยามวิกาลก็เอ๋ยขึ้นมาทำลายความเงียบ

“เราอยากเป็นของดินตาล”

ถึงในห้องจะเงียบแต่ในหูของเด็กหนุ่มดังก้องไปด้วยเสียงหัวใจของตัวเอง มีแรงกระตุ้นด้วยฮอร์โมนที่ถูกกดขี่ด้วยความยับยั้งชั่งใจ แต่อย่างหลังอ่อนพลังไปทุกวินาทีเพราะเขาไม่อาจต้านทานความต้องการของวัยรุ่นเอาไว้ได้ เขากลืนน้ำลายกลบเกลื่อนความตื่นเต้นแต่ มันยังฟ้องอยู่ในน้ำเสียง

“จะดีเหรอแข่ง”

เตชินท์ หรือ ดันตาล อยู่ในภาวะประหม่าจนเสียงพรว่ำ ใจหนึ่งก็อยาก ใจหนึ่งก็กลัว เด็กหนุ่มร่างสูงกว่าร้อยแปดสิบเซนติเมตร กล้ามเนื้อยังเติบโตไม่เต็มที่แต่มีลักษณะแข็งแรงของชายหนุ่มชัดเจน ความคมช้าของมารดาชาวไต้หวันเชื้อสายจีนในตัวของเขาเกือบหมด เหลือเพียงผิวขาวจัดที่ไม่อาจซ่อนสีแดงจากความเขินอายบนใบหน้า ไม่ต่างจากสาวน้อยที่นั่งอยู่ใกล้ๆ สักเท่าไรหรอก เพียงแต่เธอมีความมั่นใจกว่าเขา

แข่งแซ่ หรือแข่ง สลัดภาพสาวสลก้อยที่แฟนหนุ่มวัยเดียวกันไม่ชอบออกไปเกือบหมด ครั้งหนึ่งเขาเคยมองเธอในแง่ร้ายด้วยซ้ำว่าไม่น่าคบหา หรืออย่างที่แม่ของเขาเคยนิยามเด็กหญิงวัยรุ่นที่ชอบออกไปยังที่อโคจรตอนกลางคืนอย่างเธอว่า ‘เด็กใจแตก’ และห้ามลูกชายคนเดียวไปยุ่งเกี่ยวกับเธอ แต่นั่นมันก่อนที่จะเขาจะได้รู้จักและคบหาเธอเป็นเพื่อนแล้วค่อยเลื่อนเป็นแฟน เพราะเนื้อแท้แล้วเธอไม่ได้เป็นอย่างที่คนอื่น ๆ คิด

ถึงไม่มีเครื่องสำอางหนาบนใบหน้า แข่งแซ่ก็ยังคงมีความสวยคมบาดตาอยู่ดี ใบหูมีต่างหูเล็กๆ ทำจากคริสตัลซึ่งเตชินท์มอบให้เป็นของขวัญ แลกกับการที่เธอจะต้องถอดสารพัดต่างหูพลาสติกที่ติดอยู่บนใบหูข้างละสามสี่อันออก ถึงตอนนี้เธอยังปิดไม่สนิท แต่เธอดูแลสุขภาพบริสุทธิ์สมวัยมากขึ้น คำนกับข้อเสนอที่เธอเพิ่งจะเอ่ยบอกเขา

เมื่อครู่ แถมเธอยังเอ่ยย้ำอีกทีตอนเห็นท่าที่ลึงเลกล้ำๆ กลัวๆ ของเขา

“เรารักกัน จะมีอะไรกันก็ไม่ผิดนี่”

คำสอนหลายข้อประดังขึ้นมาในสมองของเตชินท์ ว่าด้วยผลเสียร้ายแรงของการมีเช็ทซ์ก่อนวัยอันควร แต่แค่มองรอยยิ้มของแข่งแซ คำสอนของแม่และอาจารย์ก็ระเหยไปในอากาศ แต่ก็ยังพยายามดิ้นรนขัดขืนความต้องการของตัวเองเอาไว้

“ผมไม่มีถุงยาง”

เตชินท์ใช้ชีวิตในกรอบที่แม่กำหนดอย่างเคร่งครัด ไม่เคยดูสื่อลามกทุกประเภท แต่ก็ตั้งใจเรียนทุกวิชารวมถึงวิชาสุขศึกษา ซึ่งอาจารย์เน้นย้ำปัญหาจากเช็ทซ์ก่อนวัยอันควร โรคติดต่อและการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ แต่พอเขาเอ่ยจบ แข่งแซก็ล้วงกระเป๋ากระโปรงสีกรมท่า ถูกดึงตามกฎของกระทรวงศึกษาธิการ หยิบซองสีแดงตัวอักษรภาษาอังกฤษสีดำออกมา ถึงจะไม่ระบุว่ามันคืออะไร แต่ชื่อนี้ประกอบกับรอยนูนทรงกลมบอกว่าข้างในบรรจุสิ่งที่พวกเขาต้องการเอาไว้

“เรามี” แข่งแซบอกเหนียมๆ ขัดกับท่าทางเย็ดอกพกถุงของเธอ

ความอยากรู้อยากเห็นเรื่องเพศเป็นธรรมชาติของวัยรุ่น โดยเฉพาะเด็กหนุ่ม แต่ระหว่างนักเรียนมัธยมปลายทั้งสองคน กลายเป็นเด็กสาวที่เข้าใจเรื่องเพศศึกษาทั้งในและนอกตำราดีกว่าเด็กหนุ่ม

สังคมรอบด้านมีผลต่อการหล่อหลอมคนคนหนึ่ง แข่งแซเข้าร่วมกลุ่มแก๊งซึ่งรุดตั้งแต่อายุเพิ่งสิบสองปีด้วยเหตุผลเรื่องการหาเงิน แต่เธอรักษาความบริสุทธิ์ผุดผ่องเพื่อมอบให้แก่คนที่เธอรักในวันนี้

สายตาเปิดเผยของแข่งแซทำเตชินท์กลืนน้ำลายอีกรอบ แต่เมื่อเห็นมือที่ถือถุงยางของแฟนสาวเริ่มสั่นนิดๆ ด้วยความประหม่า เขาก็คว้าเอาทั้งถุงยางและมือเธอมากุมเอาไว้ ประกาศหนักแน่นจริงจังเท่าที่ลูกผู้ชายอายุสิบเจ็ดปีจะทำได้

“ไม่ต้องห่วงนะ ผมจะรับผิดชอบตัวเอง”

สิบนาทีหลังจากเตชินท์ประกาศว่าจะรับผิดชอบแข่งแข
ในฐานะผู้ชายเขาต้องเป็นผู้นำในทุกด้าน แล้วเขาก็...เขาก็ประสบกับ
ความล้มเหลว เพราะ...

“ให้เราช่วยสวมถุงยางไหม” แข่งแขทั้งอายุทั้งเครียด แต่คง
ไม่เท่าเตชินท์

สีแดงพาดผ่านใบหน้าของเขาลามมาถึงแก้มอกที่เปิดเปลือย
เพราะกระดุมถูกปลดจนหมด สีแดงยังลงไปยังหน้าท้อง เลยถึงท้องน้อย
รวมไปถึงบางส่วนของแทบไม่เคยมีใครเห็น แต่เมื่อกางเกงทั้งนอกและ
ในเลื่อนลงไปต่ำกว่าเอวเกาะอยู่กับสะโพก มันก็ตั้งลอยเด่นเหมาะกับการ
สวมอุปกรณ์ป้องกันการตั้งครรภ์ น่าเสียดายที่มีมือเขาเกร็งสั่งจจน
สวมไม่เข้าสักที

“ผมขอลองอีกแป็บนึงนะ” เตชินท์อยากทำให้สำเร็จ แต่แข่งแข
ไม่ยอมรับ

“เอามาเถอะ เราช่วย” ในฐานะผู้หญิงคนแรกและคนเดียวที่เคย
สัมผัสอวัยวะส่วนตัวของเขาอย่างใกล้ชิด เธอมั่นใจว่าจะทำสำเร็จ
กว่าเขา

เตชินท์สูดลมหายใจลึก แล้วส่งถุงยางที่เกือบจะยับเยินในมือ
เขาให้แข่งแข ยอมรับความจริงว่านอกจากจูบงะงะที่เขาเป็นฝ่าย
เริ่มต้น เธอแทบจะเป็นผู้นำในด้านความสัมพันธ์แบบผู้ใหญ่โดยตลอด

เหตุผลที่แข่งแขกล้าเสนอตัวเป็นคนใส่ให้เตชินท์ ก็เพราะครั้งหนึ่ง
เพื่อแทนคำขอบคุณที่เขาช่วยตีวงหนังสือและฉลองสอบเอ็นทรานซ์เสร็จ
เธอเลยมอบจูบที่เลยเถิดเป็นกอดจูบจูบคล้ำ หน้าซำอู๋ๆ นึกสนุกแก้ม
จูบๆ แบบเฉียดๆ ไปจนถึงจับจริงผ่านกางเกง ยิ่งแก้ม ยิ่งใจกล้า แล้ว
ก็เตลิดไปถึงขั้นนั้น แต่มันก็ยังไม่ใช่ขั้นนี้

ตอนนั้นเธอแค่อยากรู้ อยากเห็น อ้อนให้เขาเอามันออกมาดู
จูบไม่กี่ที่เขาก็ปลดปล่อยแล้ว ไม่ต้องมานั่งห่อหุ้มก่อนการใช้งานจริง

พอดูขยาดเปลี่ยนมือ เธอก็รู้แล้วว่าทำไมมันสวมยาก ไม่นับมือ
ที่ประหม่าเกร็งจนสิ้น สารหล่อลื่นทำให้มือมันแฉล็บเปิดปากถุงแล้ว
สวมครอบไม่ถนัด

“เออ...แป๊บนะ...”

ผ่านไปสองวินาที

“เดี๋ยวนะ”

ผ่านไปอีกสามวินาที

“สำเร็จแล้ว!”

ทั้งคู่ถอนหายใจยาวด้วยความโล่งอกพร้อมกัน แต่เตชินท์ต้อง
รีบสูดหายใจเข้าลึกๆ หลายรอบ เพราะเกือบจะเสียการควบคุมก่อนถึง
เป้าหมาย พอดั้งสติได้เขากับเธอก็มองหน้าแล้วเขินกับขั้นตอนถัดไป
ซึ่งเป็นขั้นตอนสำคัญที่สุด

“เราไม่ถอดเสื้อผ้าได้ไหม” แข่งแซบออกเสียงค่อยแต่ความตั้งใจ
แน่นแน้

“ได้สิ” เขาตามใจเธออยู่แล้ว

ไม่ถอดหมด ไม่ได้แปลว่าไม่ถอดทุกชิ้น อย่างน้อยก็ต้องถอด
ตรงจุดสำคัญ แข่งแซบกัดฟันถอดกางเกงในออก แล้วนอนลงบนเตียง
ยกขาประกบประโปรงขึ้นสูงปิดหน้าตัวเอง

“ตรงนั้นของเราชี้เหรหรือเปล่า”

“มะ...ไม่” เสียงสั้นๆ ของเตชินท์เกิดจากความตื่นเต้นและความ
พยายามสะกดใจไปถึงเป้าหมายโดยไม่ตายระหว่างทาง แล้วการ
เกร็งตัวของทั้งสองก็ยิ่งทำให้มันประสบความสำเร็จยาก

มีบางอย่างอู่นๆ แข็งๆ จ่อแทงเข้ามาในตัวเธอ... แข่งแซบกัดฟัน
รอความเจ็บ แต่มันยิ่งเจ็บเพราะการเกร็ง ทางฝั่งเตชินท์เองก็เจ็บเหมือน
กัน

“แข่ง...ระ...เราเข้าไปไม่ได้ อ้าขาอีกหน่อยได้ไหม”

แข่งแข่งเพิ่งรู้ว่าเธอผลอนีบต้นขาเข้าหากันเพราะกลัวเจ็บ
เด็กสาวกัดฟัน ก่อนบอกด้วยความห้าวหาญ “เข้ามาเลย”

เตชินท์เองก็ไม่มีเทคนิคใดๆ ทั้งนั้น เมื่อแข่งแบบอกให้เข้า เขาก็แพงพรวด!

“โอ๊ย!” สองเสียงประสานเป็นหนึ่ง แล้วประตูห้องก็เปิดผางออกมาในยามนั้น พร้อมการปรากฏตัวของผู้หญิงวัยสามสิบปลายๆ ที่มีสีหน้าโกรธจัด และคำถามที่ยากจะตอบ

“ทำอะไรกัน!”

แล้วความอดกลั้นที่เตชินท์พยายามระงับเอาไว้อย่างยากเย็นก็พังทลายลงเพราะความตกใจ แต่เขาไม่รู้ว่าควรทำเช่นไรนอกจากตอบรับเสียงตวาด

“แม่!”

ระหว่างประตูห้องนอนกับเตียง ห่างกันแค่แวเดียว

ระหว่างชั้นสวรรค์กับลงนรก ห่างกันแค่คืบเดียว

แค่เข้าไปเยี่ยมประตูสวรรค์เสียวินาทีที่โดนหนีบคาแทบตาย
แล้วก็โดนกระชากกลับกะทันหัน ไปต่อไม่ได้ อย่างไม่ถึงฝั่งฝัน

ลุ่มปากอ่าว...สถานการณ์นำอายุที่สุดของลูกผู้ชาย แต่นั่นไม่ใช่
สถานการณ์เลวร้ายที่สุดสำหรับสองหนุ่มสาวที่หัดลองรักก่อนเวลา

“โอ๊ย!” เตชินท์ที่รีบร้อนจะดึงกางเกงขึ้นแล้วรูตชิป ปรากฏว่าเขา
ยังเก็บกลับไม่ดีเลยเจ็บเพิ่ม

แข่งแข่งละล้าละลึงตกใจ หันไปเจอกางเกงขึ้นในตัวเองก็รีบคว้า
เอามาถือไว้ ก่อนจะงยหน้ามาสบสายตาเกลียดชังของแม่เตชินท์

“เธอออกมาคุยกับฉันเดี๋ยวนี้”

เตชินท์ในสภาพบาดเจ็บตามออกไปไม่ได้ แข่งแข่งเองก็เจ็บแต่
ไม่กล้าปฏิเสธ

“ฉันไม่สนหรอกนะ ว่าพวกเธอจะแอบมีอะไรกันครั้งแรก
ครั้งที่สอง หรือครั้งที่สิบ แต่จากนี้เข้ามาให้ฉันเห็นหน้าเธออีก”

การมีอะไรครั้งแรกจบลงด้วยความเจ็บปวดของทั้งสองฝ่าย
แต่แข่งแซ่บตัวแล้วยังเจ็บใจเพราะโดนแม่ของเตชินท์ลากออกมาจาก
ห้อง แล้วกล่าวหาว่าเธอมาช่วยวนลูกชายของอีกฝ่าย

มีสิบปากก็เถียงไม่ออก เพราะเธอเป็นคนเสนอตัวและยื่นถุงยาง
อนามัยให้แก่เตชินท์

“หนูกับต้นตาลเป็นแฟนกันนะคะ” แข่งแซ่บไม่ได้ที่จะมีใคร
สั่งให้เธอไม่เจอกับเตชินท์อีก แต่ปัญหาคือคนตรงหน้าเป็นแม่แท้ๆ ของ
คนรักเธอ และเป็นคนที่เธอไม่อาจเถียงชนะ

“ฉันไม่ให้ลูกชายคบกับคนที่ดึงเขาลงไปตำหอรอกนะ”

ต้า...คำที่สามารถถดถ่วงแข่งแซ่บพื้นในพริบตา หลังจากโดนประณาม
กระเป๋านักเรียนที่มีกางเกงชั้นในของเธอยัดใส่ลวกๆ ก็โดนโยนใส่อ้อม
แขน ตามด้วยผลักใส่ให้พ้นประตูบ้านโดยไม่สนว่าเธอจะรู้สึกเช่นไร

แข่งแซ่บถูกล้อออกจากบ้านของเตชินท์ในสภาพที่ร่างกายยังไม่
พร้อมจะเดินไปไหน เสื้อผ้ายับเยิน กางเกงในก็ไม่ได้สวม เธอทั้งเจ็บ
ทั้งอาย

แล้วนั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่เธอได้เห็นเขา รักแรกก่อนวัยสิบแปด
ของเธอ

2

ความรู้สึกของคนอายุสิบแปด

“ความจนเป็นอุปสรรค กีดขวางทางรักของชายโสดหญิงสาว รักกันชอบกันก็ต้องกินข้าว แต่งกันตัวเปล่าจะเอาอะไรทำกิน...”

เสียงเพลงจากลำโพงต่างๆ กระจ่างใสเข้าไปในสมองตื้นๆ แทบจะทำให้ลายมันเป็นชั้นๆ ขยี้หัวใจแตกสลายของแข่งแขให้ยับเยินยิ่งขึ้น เธอรู้ว่าน้ำชายเจตนาเปิดเพลงเพื่อเยาะเย้ยเธอ แต่ไม่มีความสามารถ และกำลังไปขัดขึ้นความสนุกบนความทุกข์ของเธอได้

เธอยากจนอย่างที่เพลงว่ามา และเด็กเกินกว่าจะเอาชนะทั้งน้ำชายและโชคชะตา

อายุสิบแปด คู้มท้อง หาพ่อของลูกไม่เจอ ไม่รู้จะหันไปพึ่งใคร แข่งแขผ่านสถานการณ์ทั้งหมดภายในเวลาสามเดือนด้วยสามสถานะทางอารมณ์ ตื่นตระหนก โกรธแค้น เสียใจ สุดท้ายเหลือเพียงความสิ้นหวัง

หากแข่งแขไม่ได้เกิดมาในครอบครัวปากกัดตีนถีบ รู้ว่าการเก็บเงินที่ลำบากเพื่อหาข้าวกิน หาเงินไปเรียนหนังสือยากลำบากแค่ไหน เธอคงไม่เครียดกับการต้องรับผิดชอบชีวิตที่เธอกับคนรักร่วมกันสร้างขึ้น

“ทำไมแข่งแขชอบบ่นว่าตัวเองจน คนเรารักกันไม่เกี่ยวกับจนหรือ

รอยสักหน่อย'

ครั้งหนึ่งเตชินท์เคยถามเกมสอนแข่งแซ แต่ตอนนี้เธอไม่รู้ว่าเขา
อยู่ไหน แล้วไม่อาจให้คำตอบเขาได้ว่าทำไมเธอบ่นถึงความจน

ก็เพราะคนจนไม่อาจเลี้ยงลูกให้สุขสบายได้ยังไงล่ะ

ครอบครัวแข่งแซเป็นชนชั้นกลางระดับล่าง หน้าที่หลักของการ
ขาดความรู้ด้านการวางแผนครอบครัวทำให้พวกเขามีแนวโน้มจะตกต่ำ
ลงไปเรื่อยๆ ยายของเธอเป็นเด็กใจแตกหลงพระเอกเกิดดาวเด่นประจำ
อำเภอแล้วถูกทิ้งให้มีลูกติดท้องตั้งแต่อายุยังไม่ถึงสิบห้า แม่ของเธอ
พบรักกับลูกเศรษฐีนักเที่ยวแล้วก็ถูกทิ้งให้ท้องไม่มีพ่อจนเกิดออกมา
เป็นเธอ

ดังนั้นแข่งแซคือผลผลิตจากเศษเหลือของความรักที่โตมา
ท่ามกลางความยากแค้น เธอรู้ว่าลูกคนจนต้องเผชิญอะไรบ้าง ความ
ขาดแคลนต่างๆ ด้อยโอกาสในการทำหลายสิ่ง ไม่ว่าจะไปเที่ยว ไปกิน
ไปซื้อของเล่น ที่ลูกคนรวยสามารถทำได้จากเงินของพ่อแม่ แต่คน
ยากจนวันๆ เหยหน้าก็เจอความขัดสนรายล้อม อยากเที่ยวก็ไม่มีเงิน
อยากกินก็ไม่มีเงิน ไม่ต้องหวังไปถึงของเล่น ความอึดอัดชวนขี้ใจ
เหล่านั้นเตชินท์ไม่มีวันเข้าใจ

ความรักไม่ใช่สิ่งดึงดูดให้ทั้งสองมาถึงจุดนี้ แต่เป็นความแตกต่าง
ของครอบครัว เขาสอนให้เธอรู้จักโลกที่แตกต่างออกไป สังคมที่ต่างจาก
ที่เคยอยู่ สอนให้รู้ว่าการมองโลกในแง่ดีช่วยให้เรามีความฝันถึงอนาคต
ที่ดีขึ้น

และบางครั้งฝันหวานก็จบลงอย่างโหดร้าย สุดท้ายแข่งแซก็เดิน
ตามรอยครอบครัว หลงรักเดือนโรงเรียน สร้างผลผลิตแห่งรักก่อนวัย
อันควรในสภาพไม่พร้อมและไร้เงาเตชินท์มารับผิดชอบ แต่ไว้วางใจไป
ก็มีแต่คนสมน้ำหน้าอย่างที่เธอโดนมาแล้ว

'จำฤทธิ์มาบอกว่าแม่แพนแกจะแจ้งความแก้อหวนูกๆ แต่'

ฉันขอให้เจ้าช่วยไกล่เกลี่ย เสียค่าเหล้าเลี้ยงจำตั้งหลายพัน จ่ายคืนฉันด้วย' นายชายของแข่งแซ ผู้เข้าออกสถานีตำรวจเป็นประจำบอกข่าวที่ไม่รู้ว่าจริงหรือหลอกรีดไถเงิน แต่นั่นทำให้เธอโดนน้ำ ยาย และแม่แท้ๆ ด่าซ้ำกับการไปเสนอตัวให้ผู้ชายถึงบ้าน

แข่งแซอยากจะทำเป็นการเข้าใจผิด หากไม่มีโทรศัพท์จากแม่ของเตชินท์รู้ว่าจะแจ้งจับเธอหากยังพยายามติดต่อเขาอีก เขาไปต่างประเทศแล้ว กำลังมีอนาคตที่ดี ไม่ต้องการมาจมปลักกับผู้หญิงอย่างเธออีก ความเย็นเยียบของน้ำเสียงรวมเข้ากับความจริงสุดท้ายที่อีกฝ่ายมองเธอไม่ต่างจากสิ่งโสโครกทำแข่งแซไม่กล้าไปเหยียบบ้านเตชินท์ หรือต่อให้ไปเธอก็ไม่มีทางเจอเขา ไม่ได้รับความช่วยเหลือจากคนที่ตัดหนทางติดต่อจากเธอทุกช่องทางอยู่ดี

“ลูกคือทั้งหมดที่แม่มี”

สิ่งที่แข่งแซปรารถนาก็คือคนที่คอยอยู่เคียงข้าง กันลมกันฝนให้แกเธอ ฮีโร่ที่เป็นของเธอเพียงผู้เดียว ไม่ใช่ปันเศษเหลือจากความรักรวมตามมาให้ เตชินท์คือคนนั้น...คนที่เธอเคยวาดฝันว่าเขาจะมอบทั้งความรักและการปกป้องให้เธอตลอดไป แล้วอายุสิบแปดก็ได้สอนความจริงให้แก่แข่งแซข้อหนึ่ง...คนที่เราพึ่งพาได้ดีที่สุดก็คือตัวเราเอง

แต่เธอในวันนี้ยังไม่แกร่งพอ ไม่สามารถพึ่งพาตัวเอง และยังไม่อาจปกป้องชีวิตน้อยๆ ได้...แข่งแซหลบหน้าห้องของตนด้วยกิริยาทะนุถนอมก่อนจะบอกคนในนั้น

“แม่ขอโทษนะ แต่แม่คงรักษาลูกเอาไว้ไม่ได้”

เพื่ออนาคตที่ปราศจากความฝัน แต่ยังคงมีชีวิตอยู่ต่อไป เธอจะไม่เหลืออะไรอีกแล้ว แม้กระทั่งความรัก

หลังวันเกิดอายุครบสิบแปดปีเพียงสัปดาห์เดียว เตชินท์ก็ค้นพบว่าเขาไม่เหลืออะไรเลย ความรู้สึกเค็งคว้างมันยากจะทานทน

วันที่เกิดเรื่องเทศินท์ข่มความเจ็บออกมา พบว่าแม่ไล่แข่งแซออก
จากบ้าน เขาจะตามไปแต่โดนแม่รั้งเอาไว้ แล้วเด็กหนุ่มที่ไม่เคยโดนดู
โดนตีสักครั้งก็แก้มซ้ายขวา สมองซา จากแรงตบและคำตำหนิของแม่

‘แม่ผิดหวังในตัวลูกจริงๆ’

เทศินท์เติบโตมาภายใต้ครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์แบบด้านความรัก
ปู่อยู่ร่วมกันกับย่าด้วยผลประโยชน์โดยปราศจากความรัก พ่อแต่งงาน
กับแม่ด้วยความจำเป็นไม่ใช่รักใคร่ ดังนั้นเทศินท์จึงทะนุถนอมความ
สัมพันธ์ที่เกิดจากความรักของเขากับแข่งแซ อยากจะสร้างครอบครัว
ที่ก้าวไปพร้อมกันด้วยความผูกพัน ไม่ใช่เพราะจำใจอยู่ด้วยกัน

เด็กหนุ่มมีพ่อที่ไปๆ มาๆ ตามอารมณ์อีกฝ่าย แม่ที่หมกมุ่นกับ
งานและการดูแลครอบครัวใหญ่ แต่เขาไม่เคยขาดแคลนสิ่งใด ไม่เคย
ลำบาก เขาแค่ต้องทำตามแนวทางการเป็นลูกชายสมบูรณ์แบบ หาก
มีปัญหาแม่ของเขาก็จะมาจัดการทุกอย่างให้ จนเขามองว่าทุกอย่าง
ในชีวิตเป็นเรื่องง่าย คิดอะไรง่ายๆ ตัดสินใจทุกสิ่งอย่างง่ายดาย กล้า
มีความรัก กล้ามีความสัมพันธ์ กล้าออกปากรับประกันว่าจะดูแลคน
คนหนึ่งไปชั่วชีวิต

ผลก็คือเขาทำลายทั้งตัวเองและเธอ

เทศินท์ตัดการติดต่อทุกช่องทางของแข่งแซ รวมไปถึงเพื่อนๆ
ทุกคน แลกกับการที่แม่จะไม่เอาเรื่องเธอในข้อหาบุกรุก และหากเป็น
ไปได้เขาอยากให้แม่ไม่มองเธอในแง่ร้าย ลดอคคิดลง สุดท้ายเขาก็ยอม
จากเมืองไทยมาพร้อมความรู้สึกผิดที่มีต่อแม่กับแข่งแซ เพราะอยาก
ต่อรองให้แม่ยอมรับผู้หญิงคนแรกที่เขารักและหวังจะใช้ชีวิตที่เหลือ
ในอนาคตด้วยกัน

เขามั่นชั่งไร่เพียงสาจนไม่รู้ว่ามีปัญหาที่ใหญ่เกินกว่าตนจะรับ
ผิดชอบได้มันเป็นอย่างไร ชีวิตที่เคยมีพู่กันนุ่มรองรับตลอด เมื่อตกกระแทก
พื้นถึงรู้ว่าโลกทั้งแข็งกระด้างและเย็นชา

‘เด็กคนนั้นจะไปแจ้งความว่าโดนต้นตาลข่มขืน แม่จ่ายเงินตามที่เขาเรียกร้อง เคลียร์ให้เรียบร้อยแล้ว ต่อไปอย่าให้เกิดเรื่องแบบนี้อีก’

ผู้หญิงที่เขาห่วงใย คนที่เขาอยากมีอนาคตร่วมด้วยกลับแลกเปลี่ยนความสัมพันธ์กับเงินสองแสน เตชินท์อยากจะทำเรื่องมันเป็นความเข้าใจผิด แต่เมื่อเห็นใบนำฝากเงินเข้าบัญชีของแข่งแซ เขาก็ไม่อาจหลอกตัวเองได้อีก เขาก็แค่เด็กหนุ่มโง่ๆ คนหนึ่งที่ใช้ฮอริโมนแทนสมอง เขาคิดหวังในตัวเธอพอๆ กับที่คิดหวังในตัวเอง แต่ไม่รู้จะก้าวพ้นมันไปได้ยังไง แล้วการอยู่ในต่างแดนหาคนรับฟังปัญหาไม่ได้ก็ยิ่งทำให้อารมณ์เขาตึงลงไปทุกที

‘มีปัญหาอะไรบอกแม่ได้เสมอนะ’

เคยเป็นประโยคคุ้นเคยที่เตชินท์ไม่ได้ใส่ใจมาก่อน แต่ตอนนี้เขายึดคำพูดเหล่านั้นไว้ มัน เขาไม่ต้องการให้แม่อยู่เคียงข้างเขาตลอดเวลา แค่ในเวลาสำคัญก็พอ

อายุสิบแปดมองอีกมุมก็คือเด็ก ยังได้ชื่อว่าเยาวชน พ่อคือท้องฟ้าของลูก แม่คือผืนดินของลูก พ่อทำให้ลูกรู้สึกปลอดภัย แม่ทำให้ลูกรู้สึกมั่นคง ก่อนเกิดเรื่องเตชินท์ไม่สนิทกับพ่อ แม่จึงวางแผนว่าจะเดินทางมาพร้อมกับเขาเพื่อช่วยไม่ให้เขาไม่โดดเดี่ยวในเมืองที่ไม่คุ้นเคย แต่หลังจากเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์นั้น แม่ก็สร้างกำแพงล่องหนขึ้นมา แล้วเขาก็ไม่กล้าจะปีนข้ามมัน แต่เมื่อทุกอย่างดูผิดที่ผิดทางไปเรื่อยๆ เขายังเลือกโทร. หาแม่

“แม่...” เตชินท์ผู้ไม่เคยลงเลาะจะพูดความต้องการให้แม่ฟังเกิดความไม่แน่ใจ เพราะสัมผัสได้ว่าอีกด้านของสายไม่เต็มใจจะสนทนากับเด็กเหมือนเคย

“มีอะไร” ปลายสายเผยน้ำเสียงสะกดกลั้นอารมณ์ เตชินท์รู้ว่าไม่ควรพูดแบบนี้ แต่เขาใกล้ถึงจุดสิ้นสุดความเข้มแข็งทางใจแล้ว

“ผมอยากกลับบ้าน”

“ลูกจะทำให้แม่ผิดหวังไปถึงไหนกัน”

คำพูดถูกเน้นย้ำความหมายด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดที่ไม่ซ่อนความผิดหวัง ประหนึ่งมีดีรู้รูปลักษณะเย็นเฉียบจู่โจมหัวใจของเด็กหนุ่ม หากส่องกระจก देखินท์คงเห็นใบหน้าซีดเผือดไร้สีเลือดของตน ใบหน้าของคนหลักยึดทางใจล่มสลาย ใบหน้าของเด็กหลงทางที่หมดหวังจะกลับบ้าน

देखินท์ไม่รู้ว่ากล่าวขอโทษซ้ำๆ ไปกี่ครั้ง ไม่รู้ว่าตนวางสายหรือถูกแม่วางสายใส่ สิ่งเดียวที่เขาเรียนรู้ก็คือเขาทำผิดพลาดอย่างไม่อาจให้อภัยได้ และเขาไม่มีบ้านให้กลับอีกแล้ว

ถึงจะอยู่ต่างเมือง แต่ก็อยู่ได้ฟ้าผืนเดียวกัน देखินท์กับแข่งแฆรู้สิ่งที่ไม่มีสอนในตำรา ว่าวัยสิบแปดไม่ได้งดงามอย่างที่ฝัน

ปัจจุบัน

บ้านคือที่ที่เราสบายใจเมื่อได้กลับไป และสุขใจที่ได้อยู่ในนั้น แต่บ้านที่แข่งแฆอาศัยอยู่ตั้งแต่เกิดจนโตปราศจากความสุข บรรยากาศในบ้านร้อนเหมือนไฟ...ไฟจริงๆ

ไฟกำลังไหม้บ้าน!

บ้านไม่อายุเกือบครึ่งร้อยกลายเป็นไม้พินถูกเปลวเพลิงลามเลียไปที่ละส่วนอย่างรวดเร็ว ทำเจ้าของบ้านวัยชรากรีดร้องไม่หยุด ขณะสองมือลากของสารพัดเท่าที่จะคว้าได้ออกมา ปากก็ตะโกนขอความช่วยเหลือไปด้วย

“ช่วยกันเร็ว! ไฟกำลังไหม้บ้านฉันแล้ว!”

ขนอน หรือยายเผ่าปากร้ายไม่ค่อยเป็นที่ชื่นชอบในชุมชนนัก บวกกับไฟที่ลุกลามไว นอกจากคนที่บ้านติดกันแล้ว ไม่ค่อยมีใครอยากจะเสี่ยงช่วย เธอเลยหันไปตะโกนสั่งหลานสาวซึ่งเธอจิกหัวใช้งานจนคล่องและเป็นตัวเล็กแรกในการใช้งาน

“นั่งแข่งรีบดับไฟ!”

ต้นเพลิงคือห้องครัวที่อยู่ติดกับห้องนอนของแข่งแซ นอกจากต้องชนของหนัก บนหลังเธอยังแบกเบ้าใส่โน้ตบุ๊กทั้งหนักทั้งเทอะทะที่มีทั้งอุปกรณ์หากินและของสำคัญหลายอย่างเอาไว้ อารามเร่งรีบเธอใช้แรงทั้งหมดเร่งชนของให้ไว รอดไฟเพิ่มอีกขึ้น เท่ากับเธอลดความสูญเสียของตนได้อีกหน่อย แต่เร่งเท่าไรก็ไม่ชนะไฟ แล้วก็ไม่ได้ช่วยให้ใจนอน หลิงชราเลยหันไปหาตัวช่วยเพิ่มเติม

“ไอ้ขมอยู่ไหน ให้มันชนของเร็ว!”

“ขมไปเรียน จะมาได้ยังไง” แข่งแซ่ได้ยินขนอนร้องหาขมนัดก็ตะโกนตอบตัดบท แต่ยังคงไม่ทันการณ์

“ฉันทัวร์ ตามมันแล้วแม่” ขจรศักดิ์ซึ่งเป็นต้นเหตุของเพลิงไหม้ไม่ค่อยได้ชนของเท่าไรเพราะเพิ่งสร้างเมา แชนชายังทำงานไม่คล่องแต่เมื่อไรก็ตามที่ไปก่อนขนอนจะถามหาขมนัดเสียอีก

“น้ำหวานจะบ้าอะนะ! โทร ตามขมมาทำไม”

ปากว่าไป ของในมือแข่งแซ่ก็ถูกโยนทิ้งลงพื้น เพื่อเอื้อมไปหยิบโทรศัพท์มือถือของตนออกจากกระเป๋าเป้สะพายหลังหวังจะโทร. ไปห้ามขมนัดไม่ให้กลับมา แต่มีสายโทร. เข้ามาเสียก่อน

“ฮัลโหล ใครนะ ตำรวจ? ขมถูกรถชน!” เสียงแข่งแซ่สูงปรี๊ดดังกว่าเสียงหวอรถดับเพลิงที่กำลังเข้ามาเสียอีก แคมยังถามเร็วเร็ว “ไม่ใช่ถูกชนเหรอ ไปชนเขา ฉันทไม่สน ขมอยู่ไหน...โรง'บาล...ฉันจะไปเดี๋ยวนี้ ห้ามใครแตะเขาอะ”

คนอื่นๆ มัวชนของไม่ทันได้ฟังว่าแข่งแซ่พูดอะไรกับใคร ก็เห็นเธอวางสายพุ่งไปทางหน้าปากซอย ที่บ้านที่กำลังถูกเพลิงไหม้ไว้เบื้องหลัง

“นั่งแข่ง แกจะไปไหน!” ขนอนตะโกนถาม ขจรศักดิ์เดินมาทางแซนกัน

“ไปหาชม อยามาชวาง” ปากแข็งแฆตอบยาย ส่วนมือผลัก
น้ำชายให้พันทาง

แฆงแฆไม่สนอย่างอื่นนอกจากชมมันตจริง ๆ รวมถึงคนทางบ้าน
ด้วย ไฟจะไหม้บ้านก็ช่างมัน แต่ชมมันตต้องปลอดภัย

หน้าแผนกฉุกเฉินมีคนยืนเกะกะขวางทางหลายคน แฆงแฆ
ไม่ทันมองว่าใครเป็นใครบ้าง จะใส่ชุดตำรวจหรือไม่ จะถกเถียงเรื่อง
ไหน เธอพุ่งตรงฝ่าเข้าไปด้านใน กวาดตามองแวงเดียวก็เห็นเด็กชาย
ร่างผอมสูงในชุดมัธยมต้น ไม่ถามด้วยซ้ำว่าเรื่องราวเป็นมาอย่างไร
สิ่งเดียวที่เธอห่วงคือสุขภาพของชมมันต

“ชมเป็นไงบ้าง” ปากถาม มือแฆงแฆก็ลูบหน้าลูบตัวเด็กหนุ่ม
ปวดใจเหลือเกินเมื่อเห็นขาท่อนล่างกับแขนด้านขวาของเขาอยู่ในเฝือก
เลยไม่สนใจว่ามีใครเดินตามหลังมาบ้าง

“ผมไม่เป็นไร” ชมมันตรู้สึกผิดต่อท่าทางร้อนใจแทบแฆงแฆของ
แฆงแฆจึงรีบบอก แต่โดนย่อนถามทันควัน

“ถ้าไม่เป็นไรทำไมต้องใส่เฝือก”

แฆงแฆไม่ห้ามให้ชมมันตหัดขี่มอเตอร์ไซด์แต่ไม่สนับสนุน และ
ห้ามขาดไม่ให้ขี่ไปไหน และไม่ยอมรับการคัดค้านใดๆ ทั้งสิ้น มันเป็น
ความเห็นแบบเผด็จการในนามของความรักความห่วงใย เพราะเธอกลัว
ว่าจะเจอเขาในสภาพนี้หรืออาจจะแยกกว่านี้

ชมมันตหน้ามอย แฆงแฆไม่ซ้กใช้เขาต่อ ฟุ่งความสนใจไปยังการ
ตรวจตราว่าเด็กหนุ่มบอบสลายตรงไหนบ้าง แต่มีคนไม่ยอมให้เธอได้ทำ
ตามต้องการ

“แฆง นั่นคุณเธอ”

การเรียกชื่อเล่นบ่งบอกว่าเป็นคนรู้จ้ก แฆงแฆหันไปมองอย่าง
เสียไม่ได้ แล้วกลายเป็นหงิงหงิงที่เอาใจเอี้ยวตัว แต่เอาที่อาจ

จะเคล็ดไม่น่าตระหนกเท่าคนตรงหน้า

“ต้นตาล นั้นคุณหรือ”

สภาพเตชินท์ตอนนี้ไม่ค่อยน่ามองเหมือนเก่า ไม่เพียงไม่หล่อใสน้ำสว่าง ยังเปราะไปด้วยคราบเลือดกำเดาที่เซ็ดไม่หมดดี สันจมูกมีแผ่นพลาสติกเฮอร์ยาสีขาวขนาดใหญ่ปิดเอาไว้ คาดว่าน่าจะกระแทกเข้ากับบางอย่าง

“แม่! คนนี้ชนผม” ขมนัดฟ้องแข่งแซ แต่ทำคุณกรณียืนอึ้ง

“เด็กนี่...”

อุบัติเหตุเกิดขึ้นมากกว่าชั่วโมง แต่เตชินท์ไม่ได้เจอหน้าคุณกรณียิ่งจั้งสักที สมองเขายังมีนจากแรงกระแทก ขมนัดก็ถูกพาไปโรงพยาบาลตามด้วยถูกเซ็นเข้าห้องเอกซเรย์ตรวจกระดูกขาแขน ส่วนเขาถูกพามาส่งด้วยรถฉุกเฉินอีกคัน เอกซเรย์สมองเสร็จ ออกมาก็ให้ปากคำแก้ตัว ตรวจพอมองหน้าให้ชัดก็พบว่าตัวเองเจอคู่แข่งที่อายุน้อยกว่าเขาเกือบยี่สิบปี คำนวณความน่าจะเป็นที่ตรงหน้าคือแฝดของเขาจริงๆ ก็ได้คำตอบแทบจะทันทีว่าไม่ใช่ ดังนั้นความจริงมีเพียงหนึ่งเดียว

“ลูกผมหรือ”

แข่งแซอยากปฏิเสธเตชินท์ แต่ความจริงฟ้องอยู่ตรงหน้า อุ้มท้องตั้งเก้าเดือน เธอก็หวังว่าลูกจะหน้าเหมือนเธอบ้าง สุดท้ายผลผลิตแห่งรักในวัยสิบแปดก็ได้เข้าหน้าพ่อไปเต็มๆ

3

คนเราขาดรักได้

“ลูกผมเธอ”

แข่งแซ่ไม่ได้ตอบคำถามนี้ของเตชินท์ แต่เขาก็ไม่ได้ต้องการมันสักเท่าไร ในเมื่อใบหน้าของคู่กรณีชนแล้วเดี๋ยงเกือบจะเหมือนใบหน้าของเขาในวัยสิบสี่สิบห้าปี หลังหมอบให้ญาติออกไปรอข้างนอกตามระเบียบเผื่อระวังการติดเชื้อของโรงพยาบาล เขาเลยใช้ช่วงตกลดละสิ่ง เพราะความตระหนกมองหน้าคนที่เคยมีกรณีกับเขาเมื่อสิบห้าปีก่อนให้ชัด

ความรู้สึกรู้สึกของวัยสิบเจ็ดอย่างสิบแปดกลับมาอีกครั้ง ตื่นเต้น ไร้ใจ สูดทำายจบด้วยความผิดหวัง

แข่งแซ่ก็มองหน้าเตชินท์ไม่วางตาแล้วเอ่ยออกมาพร้อมกัน

“ทำไมเย็นจัง”

“ทำไมโหมรมจัง”

ประโยคแรกแข่งแซ่เป็นคนพูด ประโยคหลังเธอไม่อยากจะยิน คุณจะทำหวังให้ผู้หญิงอายุสามสิบสามปีที่เพิ่งก้าววิกฤติเพลิงไหม้ที่บ้าน แล้ววิ่งร้อยคุณหลายร้อยเมตรมาทำวิกฤติที่โรงพยาบาลสวยเหมือนนางงามเดินนวยนาดบนเวทีมิสยูนิเวิร์สไม่ได้!!! เน้นย้ำด้วยอัศเจรีย์สามตัวห้ามโต้แย้ง

“คนที่หักฉันแบบนี้ ถ้าไม่ใช่อดีตศัตรู ก็ไม่ยอมามีชีวิตอยู่ต่อ
ในอนาคต”

“ขอโทษที่ ผมพูดไม่ทันได้คิด”

นี่ก็เป็นอีกอย่างหนึ่งที่แข่งแซ่ประทับใจในตัวเตชินท์ ขณะที่เธอ
ปากคอเราะรายข้างเหน็บแนม เขาก็สุภาพอ่อนโยน หากมีข้อโต้แย้ง
เขาก็จะยอมถอยก้าวหนึ่งเพื่อไม่ให้เกิดการทะเลาะวิวาท เธอคิดเสมอ
ว่านั่นเป็นการกระทำของสุภาพบุรุษ ซึ่งทำให้เธอเคยตกหลุมรักเขา
จนถอนตัวไม่ขึ้น แล้วก็ปางตายในภายหลัง

ถ้าล้มก็ต้องลุกเพราะนั่นคือสิ่งที่มนุษย์ผู้ยังอยากมีชีวิตอยู่ต้อง
ทำ ต่อให้ตอนนั้นอายุแค่สิบแปดปีก็เป็นมนุษย์คนหนึ่ง เสียใจจริงให้ได้
แต่ต้องไปต่อ

แต่ในชีวิตทุกคนมีบางเรื่องราวยากจะข้ามผ่าน และมีใครบางคน
ยากจะลืมเลือน สำหรับแข่งแซ่คือเรื่องเมื่อสิบห้าปีก่อนและคนชื่อ
เตชินท์

แล้วก็ไม่ใช่เธอคนเดียวที่ไม่ลืม ทั้งสองต่างยังรักษาเค้าโครง
ใบหน้าจากสิบห้าปีก่อนเอาไว้ จึงจดจำกันได้ตั้งแต่นาทีแรกที่เจอหน้า
เขายังคงตัดผมทรงทรง ส่วนเธอมีผมยาวเป็นหางม้า ส่วนที่ต่างจากเดิม
มีแค่ใบหน้าเขาที่คมเข้มขึ้นด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิ ส่วนใบหน้าหวาน
ใสปนกำกวมของเธอกลายเป็นหวานปนเฉียวด้วยความมั่นใจที่สร้างขึ้น
จากประสบการณ์ชีวิต

แข่งแซ่มองตาโต คิ้วเข้ม ริมฝีปากหนาสีแดงสด กรามเป็นสัน
บนใบหน้าหล่อแบบไทยแท้แต่ขาวใสแบบจีนของเตชินท์ที่เย็นขนาดนี้
ยังหล่อ ขณะปล่อยให้เขาสำรวจดวงตาโตขนตาอน คิ้วเรียวก ปากแดง
อมชมพูรูปกระจับงามแบบไทยแท้ กับผิวสีขาวอมเหลืองแบบไทยเชื้อสาย
มอญของตนภายใต้ความโหมของเขม่าควัน แล้วพบว่าเขาสูงกว่าเธอ
ไปหนึ่งช่วงศิระสะแทนที่จะเป็นครึ่งศิระสะเหมือนวันเก่า คาดว่าเขาน่า

จะสูงกว่าเดิมหลายเซนติเมตร

แสดงว่าระหว่างเธอหยุดอยู่ที่เก่า เขาก้าวไปข้างหน้าพร้อมพัฒนาให้ดีขึ้น ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่น่านึกถึงเท่าไร

“จำฉันได้ด้วยหรือ” แข่งแซย้อมจำได้ว่าในอดีตใช้ตำแหน่งตัวแบบไหนกับเตชินท์ แต่ระยะเวลาก็เหมือนเครื่องกีดขวาง ยิ่งนานยิ่งเพิ่มจำนวน ขวางกันระหว่างผู้คน เปลี่ยนแปลงความใกล้ชิดให้ห่างเหิน

“มันยากจะลืมนะ” สายตาเตชินท์กวัดไปทางห้องฉุกเฉินแทนคำถาม แข่งแซย้อมหายใจยาว ในเมื่อเขาตั้งสติได้ไว เธอก็จะไม่ทำตัวเป็นนางเอกนำหน้าปฏิเสธรสิ่งที่ไม่เห็นได้ชัด หรือก็คือลูกของเธอตัวเป็นๆ

“เรื่องตอนนั้นฉันมีหลายอย่างจะบอกคุณ”

“อย่างเช่นเรื่องลูกใหม่”

“แล้วก็เรื่องที่ผมไม่ได้ให้น้ำของฉันไปรดใต้อุณด้วย ฉันเพิ่งมารู้ทีหลังว่าเขาหลอกฉันไปเปิดบัญชีธนาคารกับทำบัตรเครดิตเอ็มเพื่อไปเอาเงินจากแม่คุณ ถ้านั่นคือเหตุผลที่คุณตัดการติดต่อจากฉัน” ระหว่างแก้ต่างให้ตัวเอง แข่งแซย้อมสังเกตเห็นหน้าเตชินท์ไปด้วย เธอไม่พบความระวางสงสัยใดๆ แต่สายตาตำหนิก็ไม่ใช่สิ่งที่เธออยากเจอ

“ผมมารู้ทีหลังตอนผ่านไปหลายปี แล้วก็ติดต่อคุณไม่ได้”

“มันคงติดต่อไม่ยาก ถ้าคุณไม่ได้บล็อกฉันทุกช่องทางตั้งแต่แรก แกรมเพื่อนๆ ของคุณทุกคนยังบล็อกฉันด้วย” สมัยนั้นเมืองไทยเพิ่งจะมีเฟซบุ๊ก แต่มี Hi5 อีเมล ไลน์ และที่สำคัญเบอร์โทรศัพท์ แข่งแซย้อมส่งข่าวไปทุกช่องทาง ขาดก็แค่ประกาศลงพันทิป

“ถ้าคุณบอกว่าต้องลูกผม ผมคงมาหาคุณนานแล้ว” เตชินท์ทำน้ำเสียงราวกับว่ากรณีที่แข่งแซย้อมโพสต์ลงเว็บไซต์พันทิปเป็นเรื่องผิดเขาคิดได้ ทำไมเธอจะคิดไม่ได้

“ฉันก็เพิ่งมารู้ทีหลังเหมือนกันว่าแม่คุณไม่ได้จะแจ้งความจับฉัน ข้อหาบุกรุก แกรมทำอาจารย์คุณ ไม่อย่างนั้นฉันจะโพสต์ประกาศตาม

หาคุณบนพันทิป”

“เปล่า อันนั้นแม่ผมจะทำจริง”

“...” แชนซ์รู้ว่าสิ่งที่บทรสนทนาระหว่างเธอกับเตชินท์ช่างผิดเพี้ยน
แถมความเป็นมิตรเจือจางเหลือเกิน

เตชินท์เองก็ไม่ว่างจะตอบบทรสนทนาอย่างไร ใบหน้าของเขาปวด
ตื้อๆ จากการสัมผัสอย่างใกล้ชิดกับตุกลมนิรภัย ดังนั้นการพูดคุยของ
เขากับบอดีตนรักจึงห่างไกลหัวข้อสำคัญไปโดยไม่เจตนา แต่เขาไม่รู้
จะวกกลับไปอย่างไร เลยย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้น

“เขาชื่ออะไร ชมหรือ”

“ชม แผลงมาจากผักโขม ชื่อจริงชื่อชมนัด แปลว่าอดทน” เพราะ
ตอนชมนัดเกิดมา แชนซ์ต้องใช้เวลาอดทนเพื่อเลี้ยงลูกให้เติบโต
ท่ามกลางความไม่พร้อมของเธอ

“เห็นชมโวยวายว่าจะรีบกลับบ้านไปช่วยแม่ดับไฟ”

“ไฟไหม้บ้านยายฉันนะ”

“บ้านที่คุณเคยอยู่นะหรือ” การที่เขาจดจำเรื่องสำคัญเกี่ยวกับ
เธอได้ไม่ได้ช่วยผ่อนคลายนบรรยากาศตึงเครียดเท่าไร เพราะมันตอกย้ำ
ว่าเธอไม่ได้พัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นเลย

“อ้อ ชมอยู่กับฉันที่บ้านยาย”

“แล้ว...” หัวข้อจากนี้ค่อนข้างก้าวล่วงความเป็นส่วนตัว แต่
เตชินท์ไม่คิดว่าจะมีเรื่องไหนส่วนตัวไปกว่าการมีลูกกับคนตรงหน้า

“หลายปีมานี้คุณไม่มีแฟนใหม่หรือ”

“ฉันยุ่งกับการเลี้ยงลูกให้ได้ดีเกินกว่าจะหาพ่อใหม่ให้ลูกนะ”

“ความผิดของผมเอง”

การยอมรับความผิดโดยง่าย ไม่โยนความผิดให้แก่เธอ ทำหัวใจ
ตึงแองอ่อนวบ จะว่าไปแฟนเก่าคนนี้ก็ใช่จะไร้ข้อดี...

“ทำให้มาตรวจฐานการมีแฟนของคุณสูงเกินไป”

แต่ข้อดีอย่างมากมายมหาศาล...ความคิดก่อนหน้าของแข่งแข่งยังมองเตชินท์ในแง่ดีไม่ทันสุด ก็หยุดเพราะความหลงตัวเองของเขา

สายตาที่มอบให้บอกได้หลายคำซึ่งไม่ใช่คำพูดที่ดีนัก ชายหนุ่มกระแอมกลบเกลื่อนความผิดพลาดด้านการใช้คำของตนเอง แล้วเปลี่ยนเรื่องอีกรอบไปยังหัวข้อสำคัญในการสนทนาคราวนี้

“คุณบอกลูกว่ายังไงเรื่องผม” เตชินท์หวังว่าแข่งแข่งจะไม่บอกลูกว่าเขาตายไปแล้ว

“บอกรว่ารอเขาอายุครบสิบแปด แม่จะบอกว่าคุณไปไหน”

“ผมมาเร็วไปสี่ปีสินะ”

เธอไม่อยากจะบ่นว่าเขาฆ่าไปสิบห้าปีแล้วต่างหาก แข่งแข่งเลยวัยเฝ้ารอฮีโรมาช่วยเหลือ แล้วเตชินท์ก็ไม่คล้ายผู้ก่อกบฏดิสกันด์

“ไม่เลย คุณมาไวพอจะเสยลูกของฉันทิ้งไปกองกับพื้นพอดี”

“จากภาพในกล้องวงจรปิด เด็กชายขมมันต์ขับรถมาชนเข้ากับรถของคุณเตชินท์ครับ”

เสียงบุคคลที่สามขัดจังหวะระลึกความรักความแค้นสิบห้าปี แข่งแข่งกับเตชินท์ที่ระลึกอย่างล่าช้าว่านอกจากทั้งสองแล้วยังมีตำรวจอยู่ด้วย ซึ่งเมื่อมองจากการที่คนคนหนึ่งเพิ่งจะรู้ว่าตนเป็นพ่อ อีกคนเพิ่งจะเจอพ่อของลูกในรอบสิบกว่าปี ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ก็ส่งรอยยิ้มเข้าอกเข้าใจที่ตนถูกหลงลืมมาให้พร้อมคำแนะนำอันมีค่า

“ก่อนจะเคลียร์ความสัมพันธ์ในครอบครัว ผมว่าพวกคุณเคลียร์กันก่อนดีกว่าว่าใครผิดใครถูก”

คำถามที่ว่าใครผิดใครถูก ใครชนใคร แล้วเสียใครให้กองลงไปกับพื้นมีกล้องติดหน้ารถเป็นพยานเลยจบลงได้ไฉน พร้อมกับเจ้าทุกข์ไม่เอาความ จึงเหลือแค่เรื่องขับขีโดยไม่มีใบอนุญาต กับข้อหาปลุกย่องที่ต้องให้ผู้ก่อเหตุไปชำระค่าปรับในภายหลัง เมื่อได้ข้อสรุปแล้วผู้เสียหาย

ก็เอาข้อมูลที่ได้รวมถึงใบหน้าเย็นๆ จากการประสพภัยทางถนนไปบอกเล่าให้คู่กรณีทีหน้าตาเหมือนเขาเอ๊ะๆ ฟัง

ขมนัดมองหน้าเตชินท์ครู่หนึ่ง แล้วหันไปหาแข่งแซ

“สรุปคือ คุณคนนี่คือพ่อผม?” ขมนัดถามคำถามซึ่ง เกรกอรี เมนเดล บิดาแห่งพันธุศาสตร์ได้ให้คำตอบเอาไว้แล้ว ว่าลูกได้รับการถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรมจากบิดาและมารดา แข่งแซเลยตัวนี้นี่ไปมาระหว่างใบหน้าลูกชายกับใบหน้าพ่อของลูก

“สรุปแบบนั้นแหละ ไม่อย่างนั้นหน้าตาของขมนัดก็คงเป็นความผิดพลาดทางด้านพันธุกรรม”

เด็กหนุ่มเหลือบมองต้นแบบทางพันธุกรรมของเขาด้วยสีหน้าไม่ค่อยยินยอมพร้อมใจเท่าไรนัก อาจเพราะเตชินท์หล่อน้อยกว่าที่คาดเกินกว่าที่คิด ก่อนจะตั้งคำถามสำคัญที่อยากรู้มาหลายปี

“เขาชื่ออะไรเหรอแม่”

“ถามฉันได้นะ” เตชินท์อยากทำอย่างอื่นนอกเหนือจากคอสเพลย์ เป็นหุ่นจำลองข้อมูลทางวิทยาศาสตร์

อย่าเห็นว่าเตชินท์นิ่ง ใจจริงเขาลนมาก จะมีสักกี่คนรับเรื่องเซอร์ไพรส์ช็อกโลกที่คนแบบนี้ได้ด้วยใจสงบ เขามิ่ลูกหนึ่งคนโดยที่ไม่รู้ตัวมาก่อน แถมความจริงยังเปิดเผยแบบระเบิดใส่หน้าทำเอาเขาตั้งตัวแทบไม่ติด ยิ่งดีที่เจอความพลิกผันใหญ่หลวงในชีวิตมาก่อน ตอนอยู่บนเตียงกับแข่งแซ นั่นเป็นบทเรียนที่สอนให้เขารู้ว่ายิ่งแตกตื่นยิ่งต้องนิ่ง ไม่งั้นจะยิ่งบรรลัย

เตชินท์ไม่รู้ว่าเรียกว่าโชคดีหรือโชคร้ายครั้งใหญ่ได้หรือไม่ แต่การเห็นลูกชายบาดเจ็บนอนอยู่ในห้องฉุกเฉินทำให้เขาตั้งสติยอมรับการเป็นพ่อได้ไวขึ้น เขามองเด็กหนุ่มที่ถอดหน้าตาของเขามารวมทั้งสีหน้านิ่งๆ ยามเผชิญกับเรื่องไม่คาดฝันแล้วอดภูมิใจเล็กๆ ไม่ได้ที่อีกฝ่ายเหมือนเขาขนาดนี้ ก่อนจะอึ้งหลังได้รับคำพูดประโยคแรกที่ลูกชาย

มอบให้

“ผมไม่ถนัดคุยกับคนแปลกหน้า”

หน้าตาอาจเหมือนเขา แต่นิสัยน่าจะดีได้แม่มาเต็มๆ เตชินท์ผู้ไม่เคยรับมือกับการต่อต้านจากเด็กทุกวัยจึงตั้งความเป็นผู้ใหญ่มาเจรจา

“เรามาคุยกันดีๆ เถอะ”

“แบบไหนครับ ดรามาน้ำตาท่วมฉากพ่อลูกพบกันครั้งแรก หรือ บูล้างผลาญอดีตคนเคยแยกทางมาปะทะกัน”

ขมนัดแนะนำมาเป็นชุดชวนให้เตชินท์อึ้ง ส่วนแข่งแซกอนหายใยยอมรับผิด

“แม่เชื่อแล้วว่าไม่ควรบังคับให้ลูกดูมินิซีรีส์เป็นเพื่อนแม่” ตอนนั้นเธอคิดได้ยังไงว่าละครคุณธรรมจะช่วยขัดเกลานิสัยเด็ก

“การเลี้ยงดูของแม่สำคัญจริงๆ”

เตชินท์แสดงความเห็นด้วย แต่สายตาแข่งแซกบอกว่าเธอมีถ้อยคำนับล้านสำหรับวิพากษ์วิจารณ์การเลี้ยงดูโดยแม่ของเขา เตชินท์ไม่ค่อยอยากฟังมันเท่าไร หน้าซ้ำโทรศัพท์ยังดังขดจิ้งหะ

“แม่โทร. มา”

“แม่จ๋าโทร. มา”

แล้วทั้งสองก็พร้อมใจกันตัดสาย เตชินท์ส่งข้อความไปบอกคร่าวๆ ว่าไม่สะดวกคุย ส่วนแข่งแซกปล่อยเบลจอนขมนัดตั้งคำถาม

“ยายโทร. มาตามให้กลับบ้านเหอ”

“คงจั้นแหละ เดาว่ายายทวดของขมบอกให้ไปช่วยดูว่าจะซ่อมบ้านยังไง ตอนแม่ออกมาไฟยังไม่ดับเลย”

แข่งแซกเล่าไม่ทันจบ ขมนัดก็ร้อนใจแล้ว

“แม่ไปดูบ้านเถอะ ผมไม่เป็นไรแล้ว แม่ก็เห็นนี่ หมอเข้าเฟือกให้แล้ว พยาบาลก็เข้าเวรคอยดูแลตลอด” เขาร่ายยาวหวังจะบรรเทาความกังวลใจของผู้เป็นแม่

“แม่จะรีบไปรีบกลับ รู้สึกไม่สบายตรงไหนก็เรียกพยาบาลนะ แม่จะจ้างให้เขามาเฝ้าขมเอาไว้”

“เปลืองเงิน ออกจากห้องไอซียูก็ไปอยู่ห้องรวมแล้วกัน ไม่ต้องให้ใครเฝ้า”

“ต้องมีสิ คินนี่แม่จะมาเฝ้าเอง เพิ่งเจ็บตัวอยู่คนเดียวได้ยังไง”

“ผมลืบลีนะแม่ ไม่ใช่ลืบ” สายตาเด็กหนุ่มมอกแววดำหนีเหมือนคนแก่ยามเห็นลูกหลานใช้เงินไม่เข้าท่า แต่โดนแม่ของเขาสวนกลับด้วยเหตุผลที่ไร้ช่องโหว่ให้เถียง

“จะทำไรหรือลูกแม่ใหม่ล่ะ”

“ผมจ่ายเอง” เตชินท์ทั้งสองแม่ลูกโต้แย้งกันแล้วยกมือจากโทรศัพท์เสนอตัวและเงินตรา แต่โดนขมนัดแสดงท่ารังเกียจ

“ผมลูกแม่นะ”

“ฉันว่า...” แข่งแซงจะใกล้เคียงก็โดนเตชินท์ตัดบท

“แต่ยังไงก็ลูกผมใหม่ล่ะ”

“ไม่ต้องห่วง ฉันไม่แยงคุณจ่ายเงินแน่ แต่ก่อนอื่น มอเตอร์ไซค์นี่ของใคร” แข่งแซงบอกเตชินท์จบก็ย้ายไปถามขมนัด

“รถของเรีอรับครับ” ขมนัดตอบเสร็จ แข่งแซงก็รับหน้าที่อธิบายต่อพร้อมตั้งคำถามเตชินท์

“รถของเพื่อนขม ตอนนี้อยู่ไหน”

“มอเตอร์ไซค์ตำรวจยึดไว้ ผมจะไปเคลียร์เอง แล้วก็เคลียร์เรื่องแจ้งความด้วย” คราวนี้เตชินท์เป็นฝ่ายแจกแจงบ้าง แต่ทำเอาแข่งแซงตกใจ

“แจ้งความแล้วหรือ”

“ยังไม่แจ้ง ไม่ได้ไปลงบันทึกประจำวันด้วยซ้ำ เพราะเอาขมมาหาหมอก่อน เดียวผมไปที่ สน. เอง”

“ผมต้องไปใหม่”

คราวนี้ขมนัดยอมคุยกับผู้เป็นพ่อเสียที สายตาเดซีนทร์เหลือบมองเฟือก แต่แข่งแซเป็นคนตัดสินใจ

“รออยู่นี้แหละ แม่ไปกับพ่อของตัวเอง”

เป็นการตัดสินใจที่ไร้การโต้แย้ง รอจนทั้งสองนั่งคู่กันบนแท็กซี่ เนื่องจากรถของเขายังอยู่สถานีตำรวจ เขาก็กล่าวด้วยน้ำเสียงทอดถอนใจ

“ผมไม่คิดเลยว่าจะเริ่มหน้าที่พ่อครั้งแรกด้วยการไปสถานีตำรวจ” ยิ่งกว่าที่เดซีนทร์จะคาดคิดก็คือ ไหล่ของเขาถูกตบเบาๆ โดยแข่งแซ ทั้งปลอบใจทั้งเตือนสติ

“ขอบคุณโชคของคุณเถอะ ที่ไม่ต้องไปทำหน้าที่พ่อในวัด”